

жуси, а дѣцата, съ шалове по главитѣ, весело се пързалиа по леда.

Студътъ бѣше нетърпимъ, но малката лястовичка не напустина принца, защото тя го обичаше. Крадишкомъ отиваше да събира трошици край фурнята, разтърсваше крилцата да се сгрѣе, ала тя не можа да понесе силния студъ, и щомъ почувствува че смъртъта ѝ приближи, кацна на рамото на принца и му каза:

— Сбогомъ, добрий принце, азъ си отивамъ вече, позволи ми да те цѣлуна за послѣденъ пжтъ.

— Радвамъ се, че се съгласи да си идешъ въ Египетъ. Ти много стоя при мене, и азъ ти много благодаря. Цѣлуни ме, — и азъ те обичамъ.

— Азъ не ще ида въ Египетъ, а въ страната на смъртъта. Нали сънътъ и смъртъта сж истински братя?

И като цѣлуна принца по устата, лястовичката падна мъртва при краката му. Въ сж щото врѣме единъ глухъ трѣсъкъ се чу въ грждитѣ на статуята, сѣкашъ нѣщо се разби...

Оловеното сърдце на принца, отъ студа, се бѣ разпукало. Сутринтъ, когато управителя заедно съ членоветѣ отъ градския съвѣтъ минаха край статуята, тѣ бѣха удивени отъ нейния жалкъкъ видъ. Когато се спрѣха да я разгледатъ, тѣ видѣха, че рубинътъ на меча му,

сапфиритѣ въ очитѣ му и златнитѣ листа по тѣлото му бѣха изчезнали.

— Сега той прилича на истински бѣднякъ! извика управителя.

— Наистина, повториха членоветѣ на съвѣта.

— При краката му се търкаля мъртва лястовичка, забѣлѣжи управителя.

Всички рѣшиха да снематъ статуята на принца.

— Той не е красивъ вече, слѣдователно безполезенъ е, заяви професора по естетика.

Слѣдъ това статуята я претопили, но сърдцето останало непокътнато. Билъ свиканъ съвѣтъ да обсжди за какво да употребятъ метала.

— Трѣба да издигнемъ друга на мѣстото ѝ — заявилъ управителя, и то разбира се моя бюстъ.

— Моятъ, завикалъ всѣкой единъ отъ членоветѣ на съвѣта, и се повдигналъ голѣмъ споръ...

Веднажъ Богъ поржчалъ на единъ отъ ангелитѣ да му донесе богатството на града. Ангелътъ му донесълъ оловеното сърдце на поета и мъртвата птичка „Избора ти е сполучливъ — казалъ Господъ. Лястовичката ще пѣе въ нашитѣ райски градини, а щастливиятъ принцъ и тука ще бжде щастливъ, както е билъ прѣзъ живота си на земята“.

Отъ руски прѣведе: Г-жа Бушка А. Маркова.

АБОНАТИ! Изпратете абонамента си (4 лв. точно) за година шеста (1910—1911) направо въ редакцията, (а не чрѣзъ настоятели) прѣди 1-ий августъ, за да получите на 1-ий септември, заедно съ първата книжка и папката и три картинки цвѣтни — извънреденъ подаркъ, който другитѣ абонати, които се абониратъ слѣдъ 1-ий августъ, нѣма да получатъ.

Отъ редакцията.